

BUENOSZ NOCSESZ

Manuela fogta magát, ledobta a papucsát a tengerparton, és belegázolt az életembe. Csak erre tudtam gondolni, ahogy ott ült velem szemben, olyan szélesre tárt combokkal, mint a Pireneusok, és közben az amulettjét rágcsálta. Vagyis inkább szopogatta. Mindezt cirka harminc egyetemista jelenlétében, akik semmit nem vettek észre az egészből, helyette a válaszat várták egy olyan kérdésre, amit meg sem hallottam. Belül hangosan nyűszítettem.

– Well... – sietett a segítségemre a tréner, mire a jelenés elillant, és végre sikerült Manuela szemébe nézmem. A ravasz fickó megismételte a kérdést, de ezúttal selypítve.

– Hogy mi a legfontosabb, amit hazaviszek a tanfolyamról? Egyetlen mondatban? – kérdeztem vissza. Olyan volt, mintha egy westernfilmben volnának, és nem a barcelonai Fundación de Xamfrá passzívépületének rejtékes valóságában. A vége felé járt a tréninghét, utoljára ült le motiválódni a sok csillogó szemű fiatal, na meg én, az ujjaim közt egyensúlyozott féleuróssal. U alakban hervadoztunk, középen a két előadó, oldalt egy paraván, amit motiváló szarságokkal firkáltunk tele. Középről egy ijesztő bohócfej vigyorgott ránk, aminek az orra alá chaplinbajusznak álcázott kövér hitlerbajuszt festettem. Elégedetten szemléltem az összképet, majd a félúrorsra pillantottam, ami épp fejet mutatott, erre babonából a tenyerembe rejtettem.

A tréner állta a csendet, sőt, ájtatos tekintettel megpróbálta felvenni velem a szemkontaktust. Mindenki látványosan unatkozott, még a klíma is bedöglött fölöttünk, lustán bevackolta magát az álmennyezetbe, mint aki tudomást sem vesz a körülöttünk tomboló kánikuláról. Ő ezzel támogatta a tréninghét célját, a vállalkozóvá válásunkat – kizökkentett a komfortzónánkból, akárcsak a rohadt moszkító, az alattomos medúzák meg a fullasztóan magas páratartalom.

Kint épp egy csapat kiskölyköt túráztattak valami érzékenyítő ovis foglalkozás keretében. A kicsik libasorban beálltak az üvegfal elé, és minket bámultak. A kölykök persze egyből felém kezdtek el mutogatni és vigyorgni, ami szociálpedagógiai szempontból maximum félsiker. Még az ő pici, leárnyékolt agyuk is pillanatok alatt átlátta, mennyire nevetséges, ahogy

szabályos körben ülve fegyelmezetten izzadunk, és közben görcsösen próbálunk a következő Steve Jobs-okká válni ahelyett, hogy délután kettőkor, mint minden tisztességes barcelonai állampolgár, a tengerparton döglenénk.

Hosszú másodpercek teltek el, mire valaki felállt, és behúzta a sötétítőt, nekem pedig rá kellett jönnöm, hogy még mindig nálam van a képzeletbeli mikrofon. A főtréner haverja, a melléktréner jó zsaruként bólintott egyet. A bátorításnak szánt gesztusból süttött a türelmetlenség, de nem tudott kikölkönten. Ahhoz túlságosan is élveztem a másnapossággal járó zsibbadást és belső békét, egyre tovább nyújtva a kínos csendet. Az utolsó utáni pillanatban végül épp csak annyira nyitottam ki a számat, hogy életjelet adjak.

– Khm...

Mit is mondhattam volna? Talán azt, hogy errefelé érdemes leinteni a buszt, különben nem áll meg? Én meg pucér seggel rohanhatok utána, mert alig egy percre bújtam be a szelektívgyűjtő mögé átvenni a fürdőgatyámat. Persze már akkor elrontottam, amikor a többiektől jócskán lemaradva elkezdtem törpekaktuszokat válogatni apámnak, és észre se vettem, hogy az egész delegáció, tele bikinis spanyol és olasz lányokkal, elhúz mellettem, amíg én olyanokat kérdezgetek, hogy akkor az a kicsi évelő-e.

Vagy, hogy ha már a busz nem jött össze, ne kezdjek el stoppolni, mert úgymint egy beszívott amigó fog felvenni, aki makulátlan katalánsággal próbálja meg nekem elmagyarázni, miről karattyolnak a rádióban, és közben igyekszik minél drágábban rám sózni pár gramm füvet vagy oregánót. Egy pillanatra sem érdekli, hogy *no habla*, és *no interest*, de legalább arról sincs fogalma, mit jelent a beach, vagy hogy merre van.

– Ne izgulj, szar volt! – mondta Tibi, mikor estefelé visszaértek, és elkezdte mutogatni a pöpec GoPro videókat arról, ahogy becsapott közéjük a méteres hullám, a nagy mellű csajokról lesodorta a topot, ő pedig tragikus mohósággal egyszerre próbálta megcsöcsörézni Angelikát és Manuélát.

Manuela. A nyelvtudás és a megfelelő nyelvhasználat mindennél fontosabb – felelhettem volna a trénernek egy kaján vigyor kíséretében, különösen egy ilyen intenzív nemzetközi programban, ahol annyit tanulhat az ember fia arról, milyen szépen tud ringani alatta egy formás aragóniai popó. Illetve csak tanulhatna, akkor, ha mindenki ügyesen bána a nyelvvel, és az ibériai csajok angoltudása nem merülne ki a pusztá, szemmel már követhetetlen fejrészben.

De még ez sem tántorított volna el attól, hogy az egyik éjszaka megpróbáljak bemászni Manuelához. A tériszonyom és a kétemeletnyi zuhanás lehetősége már annál inkább. Ezért a könnyebb utat választottam, és

gyalog indultam el bevenni a szobáját. Még a papucsomat is levettem, hogy halkabban osonjak, nem mintha bármit is számított volna, hogy puhán vagy csoszogva közlekedek faltól falig.

Utoljára másfél órával korábban írta, hogy „Ahora voy a dormir”, nekem meg még annyi eszem se maradt, hogy kiszótárazzam. Előkotortam a mesterkulcsomat, egy lejárt Clubcardot, és röpké negyedóra alatt felpattintottam a komolytalan billenőzárát.

– Loco! – üdvözölt mérgesen.

Viszonzásképp odaadtam neki az egyik zsebre gyúrt novellámat, veri importánt és perszonell, magyaráztam neki, miután kisimígtattam, mert valahol az alkoholködön innen még élt bennem a bizonyosság, hogy ez be szokott jönni a csajoknál. De Manuela nem járt be irodalomfakra, ráadásul vallási okokból nem ivott alkoholt, így a masszív pálinkaszagomat sem tolerálta. Főleg miután erőszakosan bemásztam az ágyába.

– Ha volna itt egy kurva pánisip, én játszanék neked!

– Que pasa?

Álmos volt és mérges, a legrosszabb kombó. Sietnem kellett.

– Figyelj, ha fej, akkor lesz valami, tipi-tapi, ilyesmi, ha írás, akkor kitarodok – mondtam kimérten, amíg rám se hederítve méltatlankodott, majd feldobtam a féleuróst, ami azzal a lendülettel kirepült az ablakon. – Hát jó, beérem egy laza előjátékkal is – és már átöleltem volna, mire hátraugrott, és elkezdett csépelni a novellámmal. – No, no, az szerzői jogvédett! – próbáltam meg kizökkenteni, majd rövid eszméletvesztés és egy-két órányi mikroalvás után a sokadik felszólításra elhagytam a szobáját.

Amikor visszaértem a sajátunkba, odakinn már javában virradt. Mész-sze, a kerítésen túl valaki megint verni kezdte a tamtamot, lehet, erre a jelle indulnak meg a repülő, gondoltam. A tá, a hosszú azt jelenti, jöhetsz; a rövid, a ti-ti jelentése: körözz még egy kicsit. Én még kicsit köröztem. A matracomat kicibáltam az erkélyre, megtaláltam a félig elszívott cigimet, és meggyújtottam. Mélyeket szippantottam belőle, hogy elszédüljek tőle. Nem esett jól, de legalább megküzdöttem érte.

UTOLSÓ MONDATOK

– Gratulálok! – mondta búcsúzóul a történet, mire elhántam magam. Na, nem a szirupos monológja tette be a kaput, hanem az ötödik viszkikóla, amit húzóra megittam. Csak azért nem a hatodik, mert azt már nem adták ki. Inkább kitessekeltek a bankettől, olyan udvariasan, hogy a betonon csattantam. Még a pincér szavaira is emlékszem, felvéstem őket a többi utolsó mondat közé – hol egy spirálfűzetbe, hol a mobilomba, hol egy tallini képeslapra. Aztán felhagytam ezzel a rossz szokással, főleg miután rájöttem, hogy semmi értelme, a legjobb utolsó mondatokat csak az utóéletük igazolhatja, akkor meg már úgyis mindegy, a jelentés, a pontos kifejezések, a szavak sorrendje – mind feledésbe merülnek.

– Gratulálok! – ismételte Zolika az öltönyömön végignézve, amit fejéknél hatezer forintból varrattunk a szalagavatóra, és ocsmány volt, akár az osztályfőnök ízlése. Azért megfogott, és arrébb ráncigált, míg a többiek egyenként elköszöntek. A nagy kavarodásban egyszer csak megláttam Bettit, ahogy engem bámul, pedig igyekeztem Zolikástul a tujabokrok mögé vánszorogni. Még a csuklásom is elmúlt, pont úgy nézett rám, mint a sátorban, én meg csak álltam meredten, és nem csináltam semmit. Persze nem ezen múlt, jobban mondva, ezen már nem múlt semmi, minden eldőlt Fecóék tanyáján, abban a csatakos kecsuában, a gimis éveim ott álltak össze egy világos, kerek, felkiáltójellel végződő mondattá.

Fecó szólt előre, hogy mindenki vigyen magával hálósákokat, vagy marad a szalmabála, de a sufniiban annyi piát halmoztunk fel, hogy alvás helyett inkább ájulásra készültünk. Pár órával később, mikor Zénó végre összerakta a hangcuccot, a sörpadokat meg ellepték a felespoharak, hirtelen leszakadt az ég, és szétkergette a társaságot. A *Bogozd ki* refrénjére kerestünk menedéket egy diófa alatt, aztán onnan is kivert minket a záporosó. Addig Palkó katonai sátrában már állt a víz, hiába igyekezett a szerencsétlen, hogy egy fél pár tornacipővel kikanalazza. Fecóéknál is próbálkoztam, de onnan a keserű fűszag kergetett ki, na meg Fecó szandálja, amivel elvégezte a kezdőrúgást, és visszapasszolt Palkóékhoz. Így flippereztem be magam a négy-személyes, hajnalkék sátorba, ahol szinte örömmel fogadtak, mert már teljesen mindegy volt.

Bent mindenki egymás hegyén-hátán fetrengett a ragacsos Sangriafelhőben, nem lehetett tudni, hogy kiömlött vagy belőlünk árad. A retkes talpak között becsapódtam a ponyva mellé, és ott valahogy egymás mellé hen-

geredtünk Bettivel, aztán a nyirkos, fejfájdítóan hideg záporban muszáj volt összebújnunk. Persze a vékony hálósák semmire sem volt elég.

Eszembe jutott, vajon hányadik lehettem a tizenhat éve alatt, vagy inkább aznap este, gondoltam újra másnap, zakatoló fejjel, miután az emlékfoslányokból, a neszezésből meg a slicczajokból összeállt ez a valószerűtlen történet. Nem is bírtam ránézni hazafelé a buszon – arra a hülye, mosolygós fejére! Helyette inkább kifelé bámultam a rohanó tájra, hogy minden hirtelen fékezés a rosszul kipányvázott sátor ringását juttassa eszembe.

Ott volt a tagadhatatlan bizonyíték, ott volt minden azokon a ragadós ujjakon, dörzsöltem össze a középsőt, a hüvelyket és a mutatót – a sátor titkának szentháromsága –, erre úgy felröhögtem, hogy még Betti is rám nézett. A kuncogó moraj végigszaladt a csapaton, egészen a leghátsó ülésig, mint a sátor kék derengésében, amikor ráfordultam egy üres sörösdobozra, a túloldalról meg valaki lepisszegett. Addig élt a remény, hogy az a szakadt hálósák majd elnyeli a történetünket.

Dehogy nyelte, miután eljárt a lelkiismeret-furdalásos pofám, egyébként is, voltak ott elegendő az egész évfolyamról, mindenki magzatpózba görnyedve a ponyva alatt, kiskifli-nagykifli. Kimentünk Enikővel a focipályára órák után, akkor mondtam el neki, miközben hátul valamelyik idegesítő kiskölyök pattogtatta a Spaldingot.

– De miért? – kérdezte síron túli hangon.

– Részeg voltam. Nem tudtam, mit csinálok – hazudtam, miközben ott volt előttem az arc, a csapzott szőke fürtökkel, ahogy izgett-mozgott előttem, és éreztem a szájfénye ízét. Láttam rajta, hogy ő a részegebb kettőnk közül.

Enikő meg remegni kezdett a ragyogó napsütésben, és nem engedte, hogy megöleljem, csak másnap délután, akkor is csak picit, mint egy gyámoltalan kis állat, akibe a gazdája belerúgott, majd kétségbeesetten próbálja visszaédesgetni magához. Hiába.

Rövid próbaidő következett, pár hétig csak telefonon beszélünk, azt mondta, most erre van szüksége, én viszont kihallottam, mennyire törekeny a vonal, szökik a jel, és egyre távolabbról, egyre visszhangosabban jut el hozzám a hangja, mert nincs normális térerő abban a kibaszott panelben.

Az undok, rókaképű barátnőjéből szakadt ki, nem is kellett kérdeznem, két boroskóla után már ömlött belőle a vádaskodó monológ, hogy minden reggel kisírt szemmel jár be, a tesziórákon átöltözni se bír, meg hogy egyszer átment hozzájuk, és akkor látta, ott volt megnyitva előtte Betti oldala, és a profilképét nézte, a szőke haját meg a kék szemét, miközben a tükörben szar-

rá sminkelte magát. Addig festette, hogy már az egész szeme vérben úszott, és így végre a profilkép, a gyűlölt arc is vérben úszott, aztán a külső-belső fájdalomtól elsírta magát.

– Ezzel a kurvával? Ezzel itt? Ez? Szép? – zokogta, és majdnem neki-esett körömollóval a monitornak, úgy kellett lefognia.

Annyira tűzbe jött, már azt hittem, rám borítja a piát vagy az egész asztalt, de végül csak hadonászott az orrom előtt, és azt ismételtette, hogy megnyomorítom őket, ezt csinálom mindegyikkel, idővel nem marad egyetlen ép barátnője se, pedig nem úgy tervezte, hogy neki kelljen kicsavarni a pirulákat a kezükből, amikor ő is alig négy hónapja jött ki a kórházból.

Másnap ott ácsorogtam Enikőék háza előtt, lecövekeltem egy padnál, és nem mozdultam, pedig egy elszánt néni még a bársonypórázra kötött tácskóját is rám uszította, annyira fürkésztem az ablakot. Amint beesteledt, az üres sörösdobozról lefeszegtettem a nyitófület, és hozzávágtam a spallettához. Az egyezményes jelünkre már libbent is a függöny. Magamban mindent szépen elterveztem előre, amiből az égvilágon semmi nem lett. Bömbölve vágta ki az mp3 lejátszómat, az éjszakákon át neki válogatott albumokkal. A kis fekete műanyag átrepült az autók fölött, és a bringaúton túl bepattogott a susnyásba.

Már szaladtam volna érte, de nyílt a bejárati ajtó, és az anyja robbant ki rajta. Túlsúlyos alkatát meghazudtoló fürgeséggel eredt utánam. Végigkergetett a parkolón, és közben felkiabálta az egész lakótelepet. – Takarodj! – kívánta búcsúzóul, én meg lihegve felkaptam a csilingelő buszra, ahol mindenki engem bámult.

– Jegyeket, bérleteket! – mondta valaki.

Aztán jó ideig kerültük a sulit meg egymást. Az utolsó negyedévben már alig kellett bejárni, az egész osztályt elengedték, mindenki szorgosan írta a tételeket, aztán megosztotta a többiekkel Facebookon meg Gmailen, csak velem nem, mert én kiváló ütemérzéssel töröltem magam mindkettőről. – Valahogy ki kell bírni – magyaráztam Gömbinek két slukk között, hogy a sírás helyett inkább a mentolos kátrány szorongassa a torkomat. Jó barát volt már akkor is, szó nélkül megjelent, és pendrive-on elhozta az anyagokat, de még a kanálispartra is lekísért kamionokat számolni.

Bettivel csak az írásbelin találkoztunk újra. Se zavarba jönni, se feszengetni nem volt alkalmam, egyetlen szemvillanással eldőlt a dolog, szinte unottan nézett rám, nem kacintottunk össze, mint ahogy annyiszor elképzeltem, csak elmentünk egymás mellett.

Enikővel később még egyszer megpróbáltuk. Ő keresett meg évtizedeknek tűnő másfél évnyi mosolyszünet után. Vissza akarta adni az egyik könyvemmet – ilyen hülye ürüggyel hívott el teázni, mire én a meglepetéstől csak bólintani tudtam a telefonba. Semmit sem változott, talán csak egy kicsivel még szebbnek láttam ott, akkor. Jól állt neki az egyetem. Nem csoda, az idő, a háttérben gomolygó, nosztalgikus alterzene és a fahéjas-gyömbéres jázmin tea mindent megszépített. – Csak akkor töltök, ha elmondod! – fenyegetőztem a teáskannát elhúzva. – Jó, elmondom.

És elmondta, hogy terápiás céllal törölt az ismerősei közül, de azóta rengeteg ideje volt átgondolni, és szerinte mindenki változik, kettőnkön pedig különösen érzi, főleg rajtam, mondta, nekem meg az önérzetem minden előjel nélkül ágaskodni kezdett. Néztem, ahogy mozognak az ajkai, de nem tudtam figyelni rá, csak az járt a fejemben, hogy eltávolítottak, szabályosan kiirtottak az életükből, ott maradtam egyedül, megsemmisülve, amikor pár nap különbséggel Enikő után Betti is törölt az ismerősei közül.

Jólesett Enikő társasága, olyan otthonos volt és meghitt, egészen ellágyultam, még a kezét is majdnem megfogtam, amíg csapongva mesélt – ő is visszavedlett gimis kislánnyá. Nyilván nem mondtam el neki, hogy időközben Bettivel is kibékültünk, rám írt, és azóta félpercenként beszámol a viselt dolgairól, vagy csak küld valami cuki hülyeséget, én meg trágár poénnokkal válaszolok, hátha akkor elhitetem magunkkal, hogy csak haverkodunk, mintha lehetne olyat.

Egyszer ugrottam ki a mosdóba, de mire visszaértem, az asztalnál már csak a számla fogadott, a mobilom a széken hevert, a beszélgetésünk megnyitva: Orosz Betti három perce volt elérhető. Úgy pislákolott ott a romkocsmahomályban, mint valami közszemlére tett bizonyíték. Felkaptam, és gyorsan elsüllyesztettem, jó mélyre. Gyűlöltem a fizika törvényeit – a kötelező tananyagot –, miszerint a zsebnek nagyon is van kiterjedése, és nem egy végtelenbe tartó geometriai alakzat. Már csak otthon vettem észre Enikő üzenetét, amit napokig nem bírtam elolvasni. – Ne keressük egymást – ennyit írt. Így lettem végül én is egy a sok utolsó mondat közül.

Attól kezdve mindenhová eljártam, még le se tettem a telefont, már szerveztem a következő találkozót, lecsaptam a meghívókra, a koncertekre, az előadásokra, a konferenciákra, az egyetemi estekre, a jubileumokra, a megnyitókra és a lezárókra. Ide-oda cikáztam Budapesten, estétől reggelig, és ha nem volt kötelező bejárni, reggeltől estig. Annyifelé jártam, hogy egy idő után már nem volt hová menni, nem maradt fehér folt a térképen, amit ne találtam volna túl otthonosnak.

Akkor határoztam el, hogy megpályázom az Erasmust. Csak az újraelkezdés, a tiszta lap meg a legendásan szabad szellemű cserediákbulik jártak a fejemben, a régi, negatív gondolatok maradékát pedig egy fornettis zacsiiba gyűrve még az Erasmus Irodába menet kihajítottam. Persze előbb haza kellett vinnem a hírt, belenézni a lokálpatrióta apám és a mindent túlaggódó anyám szemébe, és bejelenteni. De már ez se érdekelt, annyira szabadulni akartam, még ha otthon egy jó darabig fagyos lesz is a hangulat. Tévedtem. Tallinnban volt fagyos a hangulat: Észtország októbertől márciusig, az északi szélesség 59. fokán, én, kis naiv meg a C&A-ban vettem pufikabátot.

Idővel persze felengedtem, de az átmeneti eufóriát hamar elnyomta a honvágy, és mint egy rossz drogos, újra a régi érzésre vágytam, amikor az egyetemi csoporttársakkal tölthettem az unalmas órák utáni unalmas délutánokat, üres, magyar nyelvű fecsegéssel, csak ne kelljen többször meghal-lanom, hogy Tere!, meg éreznem a síbakancs durva bélést.

Ekkor ért utol, pedig már jó ideje felé se néztem, máshol járt az agyam: minden erőmmel igyekeztem valamelyik otthoni haver kiutazását megszervezni, beoltani azzal, hogy mennyire legendary ez a hely, a Kelet, a Közép és a Nyugat aranymetszésében, a nagybetűs WORLD-FCKNG-HERITAGE, ember! Azt a mellékes körülményt, hogy kezdek megzakkanni tőle, nem reklámoztam.

Aztán, egy óvatlan pillanatban felmentem Facebookra, és ott állt feketén-fehéren, hála a giccses monokróm effektnek, hogy őt, Molnár Enikőt eljegyezték, alatta pedig egy fotó róla meg arról a motorbuziról, ahogy az edzőteremben smárolnak. Egyetlen jól irányzott fitneszmozdulattal az arcomba vágta, hogy mennyire lefogyott egy ilyen műmájer kedvéért, bezeg én, ha csak poénból szóba mertem volna hozni, kikaparja a szememet.

Kábultan néztem, és nem hittem el, amit látok, ahogy ömlenek a gratulációk, és mintha Enikő vigyora is egyre szélesebbre húzódna. Egy bug volt az egész, kibaszott hiba a rendszerben, hiszen ő tiltott le engem, mégis mindent feldobott a gép, az eljegyzést, a gyűrűt, a csókot, a motorozást naplemente helyett a panelek között. De nem tudtam egy jóízűt röhögni, még úgy sem, hogy a képek felét tönkretette az anyja belógó hüvelykujja. – Legalább a mama is büszke lehet végre! – gondoltam, és legszívesebben feljelentettem volna őket a Facebooknál, amiért megsértették az irányelveket, a jó ízlés, a körültekintés és a nagyvonalúság irányelveit.

Végül inkább az egyik ügyesen megkomponált tallinni panorámaképe-met posztoltam azzal a szöveggel, hogy Awesome view! #lovit, és vártam,

hogy potyogjanak azok a lánkok, mint odakint a hópolyhek, mert az Awesome view-t már napok óta tönkretette a hóesés, de bejárni az északi kampuszra, azt persze kellett. Kora délután volt, hétvége, a fotóm meg csak vergődött ott, mint egy partra vetett, balti-tengeri hal, amihez senki sem mer hozzányúl. Inkább megnyitottam az évekkorábban félbehagyott listát, és kiegészítettem egy utolsó utolsó mondattal, amit egyenesen neki címeztem. Frappáns volt és kegyetlen, nyilván vicces is a maga megalázó módján, én meg ott helyben megfogadtam, hogy ezt kívülről megtanulom, és ha egyszer majd találkozunk, a képébe vágom. Ha létezik világbajnok utolsó mondat, ez az volt, és hiába próbálom felidézni, még akkor este ezt is letöröltem a profilommal együtt.